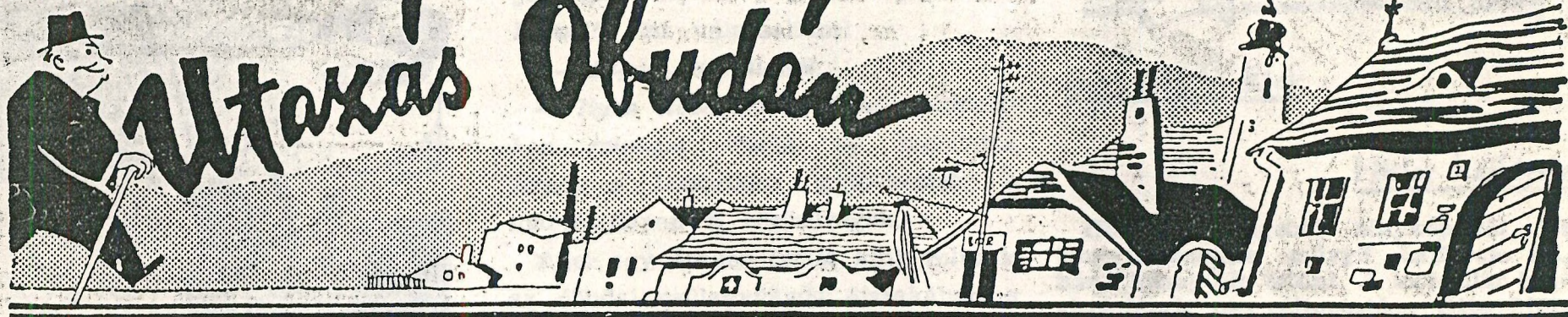

DIÓSZEGHY MIKLÓS:

Tonez Tibor rajzaival

Allítólag hamarosan eltűnik ez a macskakörmös sikátorú, pofoncsapott tetejű, földbesüllyedt házikókban gazdag világ, amelynek sramlis, kadarkás vendéglői jelentették az óbudai specialitást. Pedig igazi nevezetessége az, hogy háromszáz esztendeig megmaradt mező városnak, amelynek lakóit valamikor *Braunhaxlereknak*, barnalábúaknak csúfoltak, mert Óbuda derék sváb népe kora reggeltől estig a szőlőjében dolgozott s közben a nap megsütögette a láb-szárukat. Egy bizonyos, hogy a Braunhaxlerék szorgalmas emberek voltak.

Utazik az ember Óbudán s az az érzése, hogy egy kis vidéki városba került. Még nem is pestkönyéki helyre. Akadnak itt nevezetességek, hiszen a zsidó templom 116 esztendő, a Flórián-téri római fürdő pedig 1600 éves. Már régen nem a vásarkői Zichyeké ez a városrész, a törzslakosokon kívül azoké a pestieké is, akik a Tabán lebontása

hanem a házikó falára erősítették, úgy-hogy a kis háznak mind a három ablaka valóban teljes fényárban úszott. Az ablakokból öreg néni, öreg úr s gyermekek könyököltek ki és ami a feltűnő volt, valamennyien újságot, könyvet tartottak a kezükben s olvastak.

De a lakásban valamennyi szoba sötét volt.

Kiderült, hogy este hét órakor az utcai villanylámpa fényénél olvasott az egész család s így a főváros jóvoltából a nyári hónapokban megtakarítják a villanyszámlát.

Aztán barátom behívott egy kis kocsmába, amely pont szemben van az óbudai színházzal. Sárgabajszú, hórihorgas ember gunnyasztott az egyik kékterítés asztalnál.

A vállán hatalmas macska üldögélt egykedvűen.

Egyszer csak felütötte fejét a hórihorgas:

— Mit adnak ma az óbudai színházban? — kérdezte.

— Bob herceget.

A hórihorgas ekkor gyöngéden a macskához fordult és így szólt borzú hangon:

— Gyere, cica, menjünk át a színházba. Te még úgysem láttad a Bob herceget.

És már indultak is. Mi hivatlanul is velük tartottunk.

A hórihorgast nyilván ismerhették a színháznál, mert beengedték macskájával együtt a kissé gyér nézőtérre.

A macska ült a kedélyes úr vállán, aki nyomban lehorgasztotta fejét s mélyen aludt.

De nem úgy a macska!

Emelt fővel, kiragyogó szemmel meredt a rivalda-fényes színpadra, ahol Bob úrfi szökelt rózsaszín trikóban, leste mohón a macska a színes muzsikás színpadi képeket. Borzasztóan tetszett neki a darab. Már a második felvonásnál tartottak s még mindig ámuló szemmel nézett, cseppet sem törődve azzal, hogy akinek a vállán ül, az már halkán hortyogni is kezd.

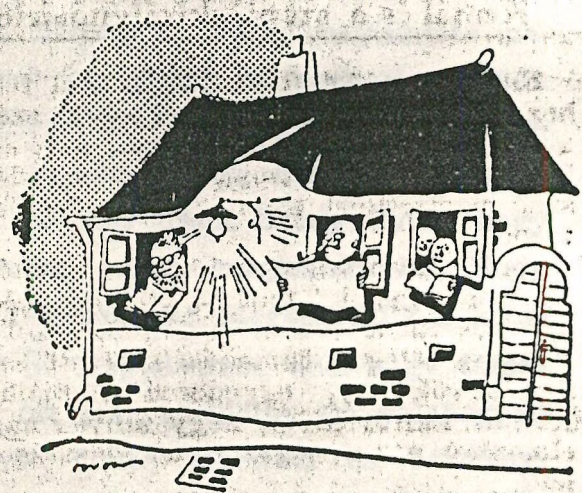
És lassankint a nézőtér nem a Bob herceget, hanem a műértő macskát nézte. Nevettek a széksorokban a hatalmas cirmoson, amely nyilván el volt bájolva a lenyűgöző színpadi látványtól.

Csak amikor vége volt a harmadik felvonásnak s az emberek kifelé mentek, lett nyugtalan a cirmos. Gazdája ugyanis még mindig aludt. Végül is hirtelen kedveskedve bajszát s orrát kísérfője arcához dugta és dorombolni kezdett, mire a hórihorgas fölébredt s így szólt könnyedén:

— Ejnye, ejnye. Legalább egy liter kadarkát elaludtam itt a színházban.

És visszamentek a szemben lévő kocsmába, a derék tulajdonoshoz, aki nem annyira a macskáért, mint inkább eltűnt vendégeért aggódott.

Mi barátommal együtt tovább sá-

Az utcai lámpa fényénél olvastak

után itt keresik és kedvelik a romantikát.

Író barátommal, aki valamikor zongorista volt Óbudán, a régi rossz, szűkös napokban, „beutaztuk Óbudát”.

Itt a nyári estéken kikönyökölnek még a földszintes házak ablakaiból a leányok s így fogadják az utcán ácsorgó hódolók udvarlását. A macskaköves utcákon virágozik a romantika és virágozik a szerelem.

— Nézd csak az óbudai skótokat — mondotta barátom.

S az egyik földszintes sárga háznál furcsa kép tárult elénk.

Az utcai villanylámpát nem oszlopra,

Kiragyogó szemmel meredt a macska a színpadra

— A nótámat!

táltunk az óbudai éjszakában. Benéz-
tünk a kedves Kékli mamához is, aki-
nek szívdertő udvarán sokáig volt
vendég Krudy Gyula.

Emlékét aranybetűs márványtábla
őrzi, mondván:

„Itt szokott ülni barátaival Krudy
Gyula, a nagy magyar író”.

Író barátom ekkor kedves óbudai
történetet mesélt magáról és szegény
Gyula bácsiról. A vörös postakocsi
ősi utasáról, a tegnapi ködlovag-
járól:

— Tudod, kérlek, mielőtt első köny-
vem föltűnt volna, *egy évig zongorista
voltam egyik közeli óbudai kocsmá-
ban*. Teltek az évek, megismerte ne-
vem az ország és csak nagyrítván
kerültem ki Óbudára, amelynek szere-
tem minden kövét, minden bolthajtá-
sát. Egyszer üzent Krudy Gyula, hogy
szeretne velem megismerkedni. Hogy
hol találkozunk? Megbeszéltük a koc-
sát is. Megjelentem, ahol nagy társa-
ság ült már körülötte. Én valahogyan
fáradt, álmos lehettem és bármenny-
nyire szerettem is szegény Gyula bá-
csit, akkor véletlenül rossz kedv tük-
röződhetett a tekintetemen. Valószínű,
az bántotta őt, mer mérgesen rám
szólt: „*Krudy Gyula asztalánál nem
szokás könyökölni*”. Én ugyanis kime-
rültségemben már könyököltem is.
Erre felugrottam, élesen csattant a han-
gom: „*Hát akkor a magam asztalához
ülök!*”. Fizettem és elmentem. Hová
lehet menni éjjel Óbudán? Bevágód-
tam az egyik kávéházba. Kértem egy
üveg sört s kissé szomorúan könyö-
költem a márványasztalnál. Negyed-
óra múlva arra riadtam föl, hogy a

füstfelhőből előttünk szegény Gyula
bácsi áldott alakja s halom a hang-
ját: „*Mi az, te még mindig könyö-
kölsz!*” Ezt válaszoltam:

— *Magam asztalánál.*

— *Ilyen kevélyszavú fickó asztalá-
hoz szívesen leülök* — mondotta
Krudy s lassankint gyülekeztek a
márványlapon a söröslüvegek.

Éjjel egy órakor ismét kint voltunk
az óbudai csillagvilágos éjszakában s
amint az egyik gázlámpa fényénél
egymásra néztünk, egyszerre mondtuk
nevetve:

— Egy vasam sincs.

— Egy vasam sincs.

Darabig ödöngtünk s aztán mentő-
gondolatként fölkiáltottam:

— Gyula bácsi, itt van az a kis
kocsmá, ahol valamikor mint zongorás
kerestem a kenyerem.

Az öreg rámosolygott, és már
bent voltunk a boltíves kis vendéglő-
ben, ahol a vendéglős leánya, Joli
már tette is élénk az italt. Én meg
fölkeltem az asztaltól és leültem az
árván maradt régi zongorámhoz.

Ekkor kinyílt a kocsmá ajtaja s be-
lépett rajta Óbuda egyik leggazdagabb
iparosa — tökrészen. A derék úr
nem tudta, hogy közben elég jónevű
író lettem, azt hitte, hogy a régi ked-
ves zongoristája ül itt; amint meglá-
tott, mámorosan kiáltotta:

— A nótámat!

Aztán a mellényzsebébe nyúlt, ki-
vett onnan egy ötpengőt és rátette a
zongorára.

Gyula bácsival összenéztünk és ösz-
szenevettünk. Egyik nóta jött a másik
után. Az iparos mindig újakat rendelt
és minden alkalommal — fizetett.

Majd zárórákor elbúcsúzott tőlünk.
Megszámoltuk a zongorára tett pénzt.
*Tizennyolc pengő fénylett a fekete
falapon.*

Gyula bácsi összeseperte a pénzt s
az ő utánozhatatlan mosolyával, derű-
jével így szólt:

— Fiam, ez a pénz jár nekünk, ezért
megdolgoztunk. *De hát miután te fla-
talabb író vagy, te csak nyolc pengőt
kapsz a tányérpénzből...*

Megtörtént az osztozkodás s fűtő-
részve baktattunk tovább Óbudán.
Szombatról-vasárnapra virradó éjjel
lévén, Gyula bácsi megjegyezte:

— Látod, ilyen egy óbudai weekend.
Kijön az ember mulatni és keres ti-
zennyolc pengőt...

Írja: Máthé Elek

Hitler hajfűrtje

Hitlernek régebbi fényképeiről jól
ismert, szemébe csüngő hajfűrtje né-
hány hónap óta eltűnt. A kancellár haj-
viseletének megváltoztatása Otto Mü-
ller, egy Athénben megtelepedett bor-
bély műve volt. A hazájából elszakadt,
derék német borbélymestert addig bán-
totta a kancellárnak a lapokban meg-
jelent arcképein és főként a róla készült
karikatúrákon az a helyén nem levő
hajfűrt, hogy még a múlt év végén
tiszteltetjes levelet írt Hitlernek és a
levélhez csatolva egy kioktató hangú
levelet a kancellár borbélyának, meg-
adva benne a szakszerű utasításokat a
rendetlen hajfűrt rendbehozására.

Müller levelére a nemzeti szocialista
párt titkárától kapott választ azzal,
hogy ajánlatát megfelelő helyre jut-
tatták — és igen nagy volt az öröme,
mikor a tavasszal Athénbe érkező né-
met képesfolyóiratok fényképein való-
ban eltűnt a kancellár homlokába csün-
gő hajfűrt.

Mindenki ellenőrizheti.

Kemál és a szépségkirálynő-jelölt

Kemál Atatürk diktátori szóval férj-
hez adott egy Rezia Ahmed nevű szép,
szőke, fiatal török leányt, aki szépség-
királynő szeretett volna lenni a brüss-
zeli nemzetközi szépségkirálynőválasz-
táson.

Rezia Ahmedet egy idegen „szépség-
királynő-ügynök” fedezte fel és a leány
szívesen ment volna vele Brüsszelbe.
Mikor a dologról tudomást szerzett Sze-
lim, a völegény, egyenesen Kemálhoz
fordult, akiről tudta, hogy milyen nagy
ellenesége a szépségkirálynőválasztások-
nak.

Két nappal Szelim panasztevése után
állami gépkocsi ment Rezia Ahmedért
és hiába tiltakozott személyes szabadsá-
gának megsértése ellen, Ankarába vit-
ték. Az elnöki palotában Kemál és a
völegény együtt várták a szépség-
királynőjelöltet, akit Kemál kioktatott
a török fiatal leányok igazi hivatására.
A szomszéd szobában már várta a fla-
tal párt az anyakönyvvezető. Szelim és
Rezia házaselekként hagyták el az el-
nöki palotát, Kemálnak hozományké-
pen adott ezer török fontból szóló
csekkijével

